

DE BAANBREKER

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Jeugdgroep (K.A.J.) A'dam.

Redactie- en Administratie-adres
VROLIKSTRAAT 271 - AMSTERDAM

Dit blad kan voorloepig slechts eens
per 2 maanden verschijnen, daar het
finantiel alleen door de jonge proletariërs
van de K.A.J.-groep gedragen wordt.

Abonnement bij vooruitbetaling f 0.70
per jaar franco.
Propaganda-nummers 5 cent.

Zelfstandigheid der Jeugd-organisatie geboden!

De K.A.J.D.

Niemand van ons zal ontkennen dat de natuurlijke eigenschappen der jeugd: nieuwe geest, frissere gedachten te brengen, door het kapitalisme in plaats van bevorderd, tegengewerkt worden. Niet alleen de „opvoeding” in 't gezin en in de school probeert haar alle kritische aanleg en zelfstandigheid te ontnemen, maar ook in de fabriek worden de jongeren zoodanig door de ouderen „behandeld” dat van hun natuurlijke eigenschappen niet veel meer overblijft. Ten slotte wordt dit eenige dan nog, in den strijd voor lotsverbetering door de vakvereniging kapot gemaakt. Komen de jongeren er nog eens toe, spontaan „de boel neer te leggen”, de vakvereniging die zij zien als „de organisatie van de ouderen”, verraad hen, de ouderen „onderkruipen”.

De bestaande organisaties van de jeugd, of liever waarin de jeugd samengevat is, treden daar niet tegen op, kunnen dit ook niet daar zij op dezelfde grondslag staan als de vakvereniging.

De taak nu van de Komm. Arb. Jeugd-organisatie is tweeledig. Enerzijds bescherming van het jeugdproletariaat tegen de verpestende invloed der vakbonden. Anderzijds vorming van hare leden tot zelfbewuste proletariërs.

De eerste taak kan niet vervuld worden in een niet-zelfstandige K.A.J.O. Want wij moeten tot de jeugd gaan met het parool: zelfstandigheid. Wij moeten zeggen tot hen: „Gij moet zelf over de klassenstrijd denken, zelf een oordeel vellen hoe zij strijden moet, dit niet aan de vakbonden overlaten.” Daarbij dient de K.A.J. natuurlijk in de eerste plaats als een zelfstandige factor op te treden.

De leden van de K.A.J. moeten worden vrije, zelfstandige, zelfbewuste kommunisten! En alleen daar waar de noodzaak tot zelfdenken en -handelen, aanwezig is, daar waar alleen verantwoording schuldig is aan hun jeugdige makkers, dat is in een zelfstandige K.A.J.O. is er van zelfbewustzijnsontwikkeling sprake. Niet bij ondergeschiktheid aan of „oplossing in de K.A. partij. Zelfdenken van de jongeren bestaat daar niet. De taktiek, de politiek wordt door hen niet bepaald. Critische aanleg wordt daar vermoord.

Kan daar van de jongeren niet geduld worden. Zij hebben daar slechts uit te voeren. En dit wil de K.A.J. niet, mag zij niet willen, want dan kan zij haar taak niet vervullen, is zij geen revolutionaire factor. Daarbij komt dat de ouderen geen tijd hebben om zich met de jeugd te bemoeien. Dit betekent dat de K.A.J. „secte en apparaat” der partij niets kan doen. Geen jeugdkrant zal er zijn wegens „geldbesparing”, geen vergaderingen, geen manifesten.

Toch spreekt men aan de andere kant over de „gelijkberechtiging” van de jeugd in de partij. Het moet thans voor ieder duidelijk zijn dat dit een frase is.

Alleen reeds dit feit, dat degenen die zich voor de jeugd interesseeren (zij het dan volgens ons niet op de meest juiste wijze) vastgelegd wenschen te zien, dat een zeker deel der partijgenooten evenveel rechten moet hebben als de anderen, is veelzeggend.

Bovendien wil men in Holland door een leeftijdsgrens vele geschikte jongeren uitsluiten.

Indien de K.A.P. behoefte heeft aan jonge krachten, en dit heeft zij zeker, dan moet zij zich uitspreken voor de zelfstandige K.A.J. want alleen uit deze bron kan zij zelfbewuste Kommunistische arbeiders putten, die zich vrijwillig tot de partij wenden, wanneer zij voelen en inziden daar thuis te behooren.

Een zelfstandige K.A.J. dus, en een vrije, zelfbewuste samenwerking met de Partij.

In Duitsland heeft de z.g. Essener richting van de Partij en ook van de jeugd anders beslist. De K.A.J. is thans in de Partij „opgelost”. Het besluit is gegrond op de volgende argumenten: „de eenheid van Partij en Jeugd is voor de Revolutie noodzakelijk.” „Krachtbesparing”, (Sprekers, Schrijvers enz.) „Geldbesparing”. „De crisis in de K.A.P.D. haar isolering van de massa van het proletariaat moet overwonnen worden.”

Over de zelfbewustzijnsontwikkeling, de grondslag van onze taktiek, wordt niet gesproken. Wat de „eenheid” betreft ook de 3e Internationale heeft „ter wille van de Revolutie” de jeugd aan zich, onderworpen.

Die woorden zeggen dus niets. Wij zijn van meening dat de eenheid van Partij en jeugd in de Revolutie-perioden van onderen op, vrijwillig moet komen. Een „eenheid” van boven af, ge-provo-

ceerd door de Partij die zich zwak voelt kan niet dan schade voor de Revolutie brengen. Duitsland heeft dit reeds bevestigd.

Vele K.A.J.-ers hebben thans de Komm. arb. beweging verlaten. Daaronder zullen naar onze meening zeker goede kameraden geweest zijn. Een jeugdblad verschijnt niet, jeugdvergaderingen worden niet belegd. Voor en door de Jeugd wordt dus niets gedaan. De argumenten: kracht- en geldbesparing vinden wij in verband met deze zaak: kinderachtig.

De beweegredenen echter van dit contra-revolutionnaire besluit zijn geen andere dan de crisis waarin de K.A.P.D. zich bevond en nog bevindt. De z.g. Essensche richting was bang dat de K.A.J. achter de „Berlijnsche richting” zou gaan staan. In plaats nu, van haar te overtuigen van de juistheid van haar standpunt heeft zij de K.A.J. geheel willen opslikken, tevens wat 't gevaar meebracht onklarelementen in de Partij te krijgen.

De jongeren bleken reeds zoo vast te zitten aan de partij dat zij zich zonder meer lieten „opheffen”.

Wij roepen de daarvoor aangewezen jongeren in Duitsland op, spoedig aan 't werk te gaan, voor de vorming van een geheel zelfstandige K.A.I.O. in onzen zin.

Wij hopen dat de Deutsche Partij haar fout in zal zien en dit werk zal steunen.

Buitenlandsch Overzicht.¹⁾

De oorlog tusschen Engeland en Frankrijk in het naburige Oosten.

De overwinning van Engeland en Amerika in deze wereldoorlog heeft geleid tot de verdeling van het Turksche Rijk. Engeland kreeg het feitelijk bezit van de Dardanellen en dit werd daardoor een bolwerk der Engelsche macht. Constantinopel, de hoofdstad van het vroegere Turksche Rijk is in Britsche handen.

De versterkte zeestraat der Dardanellen, de verbinding tusschen de Zwarte Zee en de Middellandsche in de hand van Engeland, is een nieuwe versterking van de macht van het Britsche imperium, een Engelsch voordeel van zijn macht in voor-Azië.

Mesopotamië o.a. voorzien van rijke petroleumbronnen, een doelwit van Engeland in deze strijd om de wereldheer-

Elke theorie die gaat naar de praktijk van Knel, ook wanneer die in eigen rijen opkomt, moeten wij den scherpsten tegenstand bieden. Front tegen de contra-revolutionairen.

Komm. Arb. Jeugd Duitschland.

In ons vorig artikel gaven wij de discussie weer die, inzake de verschillen in de Duitse Komm. Arb. beweging over de te volgen taktiek, plaats vond op de bijeenkomst van de K.A.J.D., te Berlijn. Onze afgev. aldaar, was met de meeste aanwezigen van meening dat de Union (de revolutionaire bedrijfsorganisatie) zich niet de strijd voor z.g. verbeteringen tot taak mag stellen. Hij kwam echter ook op tegen de uitspraak van een der K.A.J.-ers dat thans strijd om verbeteringen in geen geval een revolutionnaire toestand brengen kan. Wij komen op de verschillen zelve nog uitvoerig terug.

Een belangrijk punt was nog „reorganisatie van de K.A.J.D.” Zooals wij de vorige keer reeds uiteen gezet hebben is er in Duitschland geen zelfstandige K.A.J.

Wat haar politiek en taktiek betreft hangt zij volkomen af van de Partij. Deze politiek bepaalt ook haar bijzondere organisatievorm, zoodat dus ook van een „organisatorische zelfstandigheid” geen sprake is. Dit nu, wil nog niet zeggen dat daardoor dezelfde ongezonde verhouding bestaat als tusschen de Komm. Jeugd en de Komm. Partij. De C.J. heeft met de minste invloed op de besluiten van de partij die zij mede moet uitvoeren, terwijl alle K.A.J.-ers recht tot spreken en stemmen hebben in de K.A.P.

Begrijpelijk is dan ook de meening van vele K.A.P.-ers en K.A.J.-ers dat de Jeugd zich in de partij oplossen, en van daaruit groepen voor de bijzondere propaganda onder 't jeugdproletariaat, vormen moet. Zij zeggen het moet uit zijn met de schijnzelfstandigheid. Bovendien verklaren zij dat de zelfstandigheid van de J.O. geboden was toen zij strijden moest tegen de reformistische partijen, maar dat thans nu de K.A.P. er is, de Jeugd lid moet zijn van de „gesamtbewegung.” Onze afgev. zette in opdracht onzer groep uiteen op welke gronden wij het met deze opvatting niet eens zijn. Men kan deze vinden in het artikel in dit blad: „Jeugd en Klassenstrijd.”

Wat de schijnzelfstandigheid van de K.A.J.D. betreft, deze kan naar ons inzicht ook op 'n andere en wel de juiste manier opgelost worden, n.l. als de jongeren een zelfstandig oordeel inzake de taktiek vellen en niet achter een of ander deel van de K.A.P. aanloopen. Wij verwachten dat er spoedig in Duitschland een sterke d.w.z. zelfstandige K.A.J. zal zijn.

Het parlementair geknoei der C.P.

Men weet, als de C.P.-ers het meedoen aan het parlementarisme verdedigen, dan zeggen zij „wij zitten daar voor de klassebewustzijnsontwikkeling van het

Nederl. proletariaat, want wij toonen daar aan, dat er niets te bereiken valt”.

De praktijk is echter zoo, dat de parlementsleden van de C.P. uit concurrentie met de S.D.A.P.-leiders, allerlei „verbeteringen” moeten verdedigen, en daarmee bij het proletariaat, ook bij het jeugdige, het geloof in de Bourgeoisie, in haar instellingen, versterken, althans helpen behouden. Zij gaan dan ook met bovengenoemd doel in allerlei commissie's zitten, o.a. het A'damsche gemeenteraadslid Colly in de „Werkloozencommissie voor de verschaffing van productief werk”. (Een instelling door de bourgeoisie gemaakt om de werklozen van revolutionaire strijd af te houden).

Zoo kwam de Heer Wijnkoop dan ook op, (raadszitting van 18 Mei j.l.) voor „productief werk” en gaf als werken op die uitgevoerd konden worden: „aanleg van parken, verbetering van bestrating.”

Vriend van Ravesteijn, in de C. P. noemt men hem de Wijze, vertoonde eenige dagen daarvoor in de 2e kamer, zijn kunsten: „Bij de behandeling der begroting van onderwijs houdt v. R. een pleidooi om evenals in Noorwegen hier te komen tot een belasting op bioscopen, na ze tot staatsinstellingen gemaakt te hebben, waarmee dan de kunst gesteund kan worden” (Tribune 11 Mrt.) Zou de goede man gelooven dat de Staat de bioscopen zou gebruiken om het klassebewustzijn van het proletariaat, en in dit geval vooral van het jeugdige, te bevorderen, of is dit weer een bewijs 's mans steeds dieper zinken in de parlementaire modderpoel?

Hoe overigens de heeren direct voor de inhoud van de Kapitalistische brandkast opkomen, dat kan nog het volgende aantoonen:

„Bij de voordracht van B. en W. (A'dam) tot bekrachtiging van den aankoop van een perceel voor de vestiging van een nieuwe bank van leening, merkt de Heer Wijnkoop op, dat deze voordracht eigenlijk een afgedane zaak is. Er is volgens hem voor deze perceelen te veel betaald”. (31 Mei).

Werkloozen stemt op Wijnkoop en Colly, want deze geniale en vindingrijke mannen weten de middelen om zonder dat de radendictatuur gevestigd is, de werkloosheid op te heffen! Ziet toch alsjeblieft niet in dat productief werk, alleen productief is voor de bourgeoisie.

Werkenden, stemt op v. Ravesteijn want hij levert U „betere kunst”, stemt op Wijnkoop want hij krijgt goedkope pandjeshuizen door hem.

Wanneer, proletariërs zult gij U van zulke „leiders” en hun taktiek afwenden en Uw eigen revolutionaire taktiek maken?

„Revolutionnaire” Jeugd-organen.

We hebben een heel stapeltje daarvan voor ons liggen en moeten constateeren dat het er minnetjes mee is.

Zie we eens 't Mei-nummer van de

„Jeugdige Werker,” orgaan der syndicalistische jeugdorganisaties, het duffe, ouderwetsche beginartikel over de mooie Meimaand, egoïsten en apostelen, zegt ons genoeg. We zijn dan ook niet verwonderd in 't volgend nummer een stel reformistische eischen te zien, die het huidige kapitalisme onmogelijk kan verwezenlijken, en daarachter dan: „helpt ons deze punten te veroveren” en vervolgens (nou ja, dat hoort er zoo bij!) „en het kapitalisme te vernietigen.” Hoe dat laatste, vraag je je af. Door die eischen? Behalve deze kenmerkende nauwkeurigheden brengt het blad slechts algemeenheden, waar de jongeren voor hun proletarische, hun klassenstrijders—, hun revolutionnaire ontwikkeling niets aan hebben.

Beroerder en kleingeestiger nog, allerehopelooft oudbakken is 't Propagandablad van de vereeniging van werklieden en jongelieden in openbaren dienst: „Verbetering zij ons doel” (De naam zegt genoeg).

Niets anders dan op kleinigheidjes foeteren, bij persoonlijke dingetjes aanknoopen. In het Maart-nummer b.v. nog niet één revolutionnaire letter. Laat staan wat de jonge arbeiders de weg naar de eenig mogelijke verbetering gewezen wordt.

Een zinnetje als: „De vrijmaking van de arbeid moet het werk van de arbeiders zelf zijn” is zinledig als daar voor de arbeiders niet een duidelijke, goedomlijnde gedachteninhoud in zit.

De „Jonge Communist” is even miselijk, en hij wordt nog altijd weer naarder.

Overal en altijd (ook internationaal) aanknoopen bij de economische toestanden. D.w.z. tegen de jeugd zeggen, zooals in de rubriek „Hoe wij leven”. „Och wat heb je het beroerd; daar moet je je tegen organiseren in de Zaaier. Men weet heel goed dat dit hoop wekt op verbetering onder het kapitalistisch regime (regeeringsvorm) van het oogenblik; zou men zich verbeelden de jongens, zoo zonder dat ze 't zelf merken, tot kommunisten te kunnen opvoeden? Zeker is, dat aldus het laatste spoorje kommunistische geest — wij zeggen niet kommunistische frase; die zal lang blijven hangen — uit de Zaaier gebannen zal worden. Trouwens, in de Zaaier en in de K.J.I. is dit proces in vollen gang.

Een tooneelstuk, de halve krant vullend, niet over kommunisme handelend, maar over productief werk (in en voor het kapitalisme) en vol loon; een ouderwetsche Mei-natuur-beschrijving, begin April geschreven (bedenk eens hoe onrecht zoo iets moet zijn: het stormde in April nog!) zijn typisch, eveneens een schipperend artikel over het eenheidsfront.

In 't kort men werkt met en voor onklare elementen. Ons parool is: Kommunist is — wie de waarheid van het kommunisme heeft leeren inziden. En die — maar dan ook eerst die kan bij ons komen. —

schappij, viel hem als bezit ten deel.

De oorlog 1914—18 heeft voor een niet gering deel zijn oorzaak in den strijd tusschen Duitschland en Engeland om den invloed, het bezit, de heerschappij, in de landen van voor-Azië. Een der strijdpunten was, de bekende Bagdad-spoorweg.

Het Duitsche imperialisme liet door middel van de „Duitsche Bank“, den Turkschen bondgenoot het geld leveren voor den voortbouw van den Bagdad-spoorweg, de verlenging van den Anatolische lijn naar Mosul en Bagdad, die over Haleben Damaskers gelijktijdig met den Hedjas-spoorweg, aan de west-kust van Arabië verbinding kreeg.

Deze Duitsche spoorweg van Skutarie naar Bagdad, die een groot deel van Anatolië omsloot, en die de Turksche regeering in de gelegenheid stelde, vanuit Constantinopel en Anatolië, groote troepenmassas aan de Perzische Golf, en naar Zuid-Syrië, aan de grenzen van Egypte te voeren, vond Engeland een groot gevaar, en voorzag de mogelijkheid van troepenconcentratie, op de wegen die voeren naar het hart van het Engelsche imperium, Britsch-Indië.

De overwinning van Engeland in deze wereldoorlog, bracht hem de heerschappij in de landen van voor-Azië.

De opmarsch van het Duitsche imperialisme over Constantinopel en den Bagdad-spoorweg door voor-Azië naar Britsch-Indië, is gestuit!

Het verdrag waarbij Turkijë werd verdeeld, kon niet in werking treden.

Het verzet van Turksche zijde, feitelijk onder leiding van de Jong-Turken, het vroeger comité van „Eenheid en Vooruitgang“, die tegen Constantinopel, een regeering gevestigd te Angora, in het leven riep, met een aanzienlijke troepenmacht, maakte het verdrag onuitvoerbaar.

Deze regeering der Jong-Turken werd begunstigd door Frankrijk en Italië, zowel materieel als moreel.

Beide mogenheden hebben in Klein-Azië geheel andere belangen als Engeland. Wat betreft de heerschappij van de zeeëngten als de doordringing van zijn kapitaal, is Frankrijk evenals Italië van een geheel andere richting als Engeland.

Niet slechts economische belangen van directen aard brengen het Fransche imperialisme in tegenstelling met Engeland, als de uitbuiting van Klein-Azië, waar men graan, katoen en erts vindt.

Frankrijk staat door middel van zijne mandaat over Syrië en de invloedssfeer in Anatolië en de beheersching van den Bagdadspoorweg, (het trad in de plaats van Duitschland) naar de macht in voor-Azië.

De landweg naar Britsch-Indië wordt thans door Frankrijk bedreigd.

De machtspositie van Engeland wordt door Frankrijk bedreigd. Frankrijk steunt

de regeering te Angora door een bondgenootschap.

Italië heeft belang bij ontwikkeling van Klein-Azië, door het drievoudig verdrag.

Krachtens dit verdrag wordt Anatolië, in drie gebieden verdeeld.

Het Noorden blijft Turksch, het Oosten Fransch en het Zuiden wordt een Italiaansche invloedssfeer.

Tegen het laatsie is de regeering van Angora ten eerste gekant. Wat echter Italië met Frankrijk ten eerste gemeen heeft, is zijn tegenstelling met Griekenland.

De uitbreiding van Griekenland, het zich vast zetten op verschillende eilanden, die Italië tot zijn invloedssfeer rekent en als maritieme steunpunten beschouwd, in de zeeën, die de Italiaansche zee-macht rekent te behooren tot zijne operatiegebieden, maakt Italië tot een vijand van iedere uitbreiding der Grieksche macht.

Griekenland is geen industrieel land. Het geld en handelskapitaal geeft den toon aan.

Beide kapitaalgroepen staan in intieme verbinding met het Engelsche kapitaal.

Het optreden van de Grieksche regeering, van den koning, die een „grootere Griekenland“ probeeren te verwezenlijken, heeft plaats op aanstoken van deze Grieksch—Engelsche groep, van financiers en handelaars.

De zonen van het door den oorlog bankroet Griekenland, de Grieksche proletariërs en boeren vechten — zonder het te weten — voor het Engelsche imperialisme, tegen de regeering van Angora, tegen de Turken.

De nederlaag van Griekenland is de nederlaag van Groot-Britannië.

De incenstoring van de militaire macht der Grieken, versterkt Frankrijk tegenover Engeland.

De regeering van het „nationale blok“ met Poincaré aan de spits, zal zijn versterkte positie gebruiken om zijn eischen o.m. wat de schadeloosstelling aan Duitschland betreft, door te zetten in ruil voor concessies aan Engeland, b.v. inzake de opperheerschappij over Constantinopel. Dit is slechts een der mogelijkheden, die als object bij den ruil als tegenwaarde in aanmerking komen.

Het zal de vraag zijn wat de regeering van Angora ervan denkt.

Een conferentie van Frankrijk, Engeland, Italië, Griekenland (Sovjet-Rusland heeft zich ook aangemeld) en Turkijë zal moeten beslissen over deze vraagstukken van het naburige Oosten.

Het oorspronkelijk program der genoemde conferentie zou drie punten bevatten.

1. De vaststelling van de grenzen van Thracië.

2. Het vraagstuk der zeestraten, Constantinopel en de Dardanellen.

3. De kwestie van de aanhoorigheid van Smyrna.

Deze punten zijn door de macht der Turksche wapenen niet onaangeroerd gebleven.

Op het oogenblik dat dit stukje geschreven wordt, brengt de overwinning van de Turksche wapenen, de mogelijkheid van een verandering der grenzen van minstens één der Balkanstaten.

Akmed Pascha, de voorzitter vanden Turkschen Lenaaf, die zich thans in de hoofdstad van Bulgarije, Sofia bevindt, heeft al daar aan persvertegenwoordigers medegedeeld, dat Turkijë Oost-Thracië tot aan Maritza zal eischen.

Akmed Pascha acht het noodzakelijk dat Bulgarije, West-Thracië krijgt, ten einde een bufferstaat in het leven te roepen tusschen Griekenland en Turkijë.

Wanneer dit vraagstuk tot tevredenheid van Turkijë wordt geregeld, zal het geen bezwaren maken inzake de zeeëngten, Turkijë zal er op staan d't de geallieerden hun zetel verplaatsen van Constantinopel naar Gallipoli.

Een Engelsch blad, „Central News“, vernam uit Athene, dat de regeeringen van Joego—Slavië en Roemenië de Grieksche regeering hebben doen weten, dat zij Griekenland zullen steunen, wanneer in Thacië, een nieuwe Balkan-oorlog uitbarst. Genoemd blad deelt verder mede dat Joego—Slavië bezig is zich te mobiliseeren! De troepen worden in den omtrek van Uskub en aan de Bulgaarsche grens samengehouden.

Zoo men ziet, is de crisis in het naburige Oosten en op den Balkan in volle werking door den oorlog van Engeland tegen Frankrijk, in den vorm van den Grieksch—Turkschen oorlog.

*) Zooals men bemerken zal is dit artikel, waarvoor wij, om de belangrijkheid der behandelde stof speciaal de aandacht vragen, eenigen tijd geleden geschreven. De nieuwe periode van deze geschiedenis volgt in nummer 5.

Het Congres van de Komm. Arb. Internat.

Zoo juist vond het Congres van de K.A.I. plaats.

Vertegenwoordigd waren: Duitschland, Rusland, Bulgarije en Holland (het laatste ook door de jeugd). Engeland meldde, volkomen achter de Internationale te staan, maar geen vertegenwoordiger te kunnen sturen, daar juist Unionen gevormd werden.

Het bleek, zooals te verwachten was, dat de aangesloten groepen wat 't aantal aangaat, zeer zwak zijn. Ook de Duitsche groep (Essener-richting) was de crisis, veroorzaakt door de scheuring der partij en der Unionen, nog niet te boven.

De geest echter, was de Komm. Arb. principen, waardig. En daar komt het ons inziens op 't moment op aan.

Internationale aaneensluiting van de Komm. Arbeiders tegenover de 3e Internationale, tegenover het Internationale Eenheidsfront! Reeds lang voor de scheuring was daar sprake van. Toen reeds waren het de Berlijners die de Internationale niet wilden. De leiders der Berlijnsche richting vertellen thans dat zij wel een Internationale willen maar dan eerst als er groote partijen zijn. Dit is een uitvlucht en een ontwijken van de noodzakelijke Internationale strijd. Daarmee is natuurlijk niet gezegd, dat de „Essensche“ groep die van de Internationale de belangrijkste steunpilaar is, geen fouten maakt of heeft gemaakt. Haar groote fout was, dat zij zich vormde, (tesamenvatte) op den grondslag van de artikelserie die verschenen was over de taktiek der Union, en waarin dingen gezegd worden over de taktiek ten opzichte van de loonstrijd en over de vakvereniging, die zeer „dom“ zijn, zooals een van de „Esseners“, een op de voorgrond tredende, zich uitdrukte. Ook meerdere Esseners zijn het daarmee eens.

Dit is ons inziens echter niet voldoende. Noodzakelijk is dat de partij zich daarover duidelijk uitspreekt, opdat zuiverheid en klaarheid in de K.A.I. omtrent de taktiek der aangesloten groepen, heerssche.

Het feit dat er vele „Berlijners“ zijn, die de Internationale wel willen is van groote betekenis. Dit bewijst dat niet alle leden achter de leiders staan die een vreeselijke haat de „Esseners“ toedragen en voor geen enkel middel terugdeinzen, (zooals onze afgev. heeft mede gemaakt) om hen „af te maken“.

Alle pogingen moeten aangewend worden om de goedwillende uit de „Berlijnsche richting“ tot de Internationale te brengen. Men kan niet zeggen zij moeten dan maar in de partij komen, daar men rekening moet houden, met de groote verbittering en het weinige vertrouwen die aan beide zijden heerschen.

Het geschokte vertrouwen in elkaar zal naar onze vaste overtuiging, weder terugkomen door de komende Revolutioinaire Periode.

Ook bij de „Esseners“ zijn gelukkig menschen die meenen dat pogingen in elk geval gedaan moeten worden.

Het Congres heeft over de jeugdbeweging of zij zelfstandig of als apparaat der partij de Internationale zal kunnen toebehooren, niet beslist. De Deutsche Partij zal een jongere aanwijzen die alles wat van belang is voor de jeugd verzameld en van de Technische Commissie van de Internationale deel uitmaakt. Er zullen dan Tessen verschijnen waarover elke groep zich kan uitspreken, zoodat op 't volgend Congres een beslissing genomen kan worden. Formeel staat de K.A.I. groep dus op 't moment buiten de Internationale. In geest echter is zij één met haar. Hopen wij

dat het volgend Congres, inzake de jeugd in onzen geest beslist, zoodat wij niet door deze oorzaak toch buiten de Internationale zouden staan.

Sympatiseerenden!

Trots alle tegenwerking is het de K.A.I.-ers gelukt, de grondslag te leggen voor een Zelfstandige Komm. Arb. Jeugdorganisatie.

De uitgave van de krant heeft zware offers geëischt. Het is thans jullie plicht onze taak eenigermate te verlichten. *Ge moet U met ons in verbinding stellen.* Abonneeren. Geld sturen. Colporteren. Abonné's winnen!

Eindelijk moet op hulp gerekent kunnen worden!

„Strijdlustige“ Jeugd.

De *Arbeiders Jeugd Centrale*, blinkt volgens „Het Volk“ uit, in „strijdlust en innerlijke kracht.“

In verband met het onbeperkt vertrouwen dat dit blad onzerzijds geniet, zijn we eens op onderzoek uitgegaan. We kunnen thans de vaderlijke trots van van „Het Volk“ volkomen begrijpen, want wij vonden bij de A.J.C., spelletjes doen, pret maken en wat opgeplakt idealisme voor de, voor de belangen der Bourgeoisie optredende buitenlandsche „grootere redenaars“.

Op de Int. Jeugddag die de A.J.C. onlangs te Salsburg hield, b.v. ontlokte de Heer Loebé, (voorzitter van de Deutsche Rijksdag) die optrad voor de Deutsche kapitalistische „orde“ van dit moment n.l. de Republiek, een mitrailleur-vuur van toejuichingen.

Niettemin verkondigden op dit congres „blijde kreten, dat de jeugd niet van zins is, zich door het kapitalisme de voorrechten van haar leeftijd te laten ontrooven“, aldus „Het Volk“. Voorwaar zeer „stijldustige“ kreten, die een daad beloven zoo machtig, dat de gansche kapitalistische uitzuigersbende, de schrik om 't hart slaat. Overigens werd de jeugddag doorgebracht met „spel en dans.“

De oorzaken van „diternstig strijden“ van deze jeugdvereniging zijn gemakkelijk aan te geven. Strijdlust en innerlijke kracht zijn er, en ontwikkelen zich alléén daar, waar een revolutionnaire grondslag, het noodzakelijk maakt. Een jeugdvereniging die oordersgeschikt is en geleid wordt door ouwe, duffe, dooie vakvereën. en partijbonzen en -bonsjes, een J.O. met een program van vijftig of meer jaren geleden, kan alleen een verpestende invloed op het jeugdproletariaat uitoefenen.

Ten strijde dus tegen de „stijldustige“ A.J.C.!

Over Rusland.

(Ingezonden door een Zaaier-lid). A'dam 21 Aug. '22.

Redactie „de Baanbreker“. M. M. Naar aanleiding van een ge-

zegde van een Uwer aanhangers op een feestje v. „de Zaaier“, (die U in Uw krant zoo valschelijk beklad) schrijf ik U.

Een Zaaier-lid vertelde dat er in '18 in Rusland, Arm en Rijk heerschte. (Hij sprak over zijn Russische reis): Een K.A.I.-lid zei toen dat er in Rusland in '18 geen Rijk en Arm was, en dat dit nu wel zoo is. (En dit terwijl er nu geen rijkdom meer is in Rusland).

Hopend daarover iets in „de Baanbreker“ te lezen, teken ik, B.C.P.”

Een redactioneel onderschrift moet blijven liggen tot het volgend nummer. Een ding echter stellen wij vast, n.l. dat wij nimmer „in onze krant de Zaaier valschelijk beklad hebben.“

Wij beweren niet, maar bewijzen. (Wat wij zeker niet zeggen kunnen van het orgaan van „de Zaaier“.) Lees maar eens goed, het in dit nummer gepubliceerde artikel over „de Zaaier“ kame-raad, en je zult dit moeten erkennen.

De Redactie.

Mededeelingen.

Van de Redactie.

Dit nummer kon door allerlei omstandigheden niet eerder verschijnen (o.a. het steeds weer uitstellen van het Internationaal Congres).

No. 5 verschijnt volgende maand. Eenige copie moet tot het volgend nummer blijven liggen.

Van de *Secr. der K.A.I.-groep*. G. Boer en C. van Dongen zijn door de groep gefoyeerd, wegens het feit dat zij geen van de op zich genomen verplichtingen, nakwamen.

De groep heeft aan de afd. A'dam van de Zaaier een openbare debatvergadering aangeboden, over een nader te bepalen onderwerp. Wij zijn het antwoord wachtende.

Brieven, enz. voor de groep: *Secr. K.A.I. Vrolikstr. 229 II.*

Het Dwangbuis der Vrijheid.

Ons viel een brochure'tje in handen geschreven door een zekere pastoor Jorna met bovenstaande schreeuwende titel.

Het wil zijn een bestrijding van het „Russisch Wetboek van den Arbeid“ uitgegeven in 1919 door het volkskommisariaat van Justitie. Wij hebben geen enkele reden deze wetten te verdedigen maar daar genoemde pastoor de bedoeling heeft, het Kommunisme aan te vallen, zeggen wij hier iets van z'n schrijverij.

Het boekje is een demonstratie van het feit, dat de geestelijke ontwikkeling van de roomsch-gezinde proletariërs, tot wie de schrijver zich speciaal wend, door hem zeer laag wordt aangeslagen; tevens toont het aan hoe onbenullig en geesteloos, deze „geestelijken“ worden, als zij een ander, dan hun speciale terrein bewandelen. Zooals van zelf spreekt loopt door het geheele brochure'tje een moraal. Het is echter de klassenmoraal van de Bourgeoise d.w.z. haat aan de proleten

en angst om „zelf aan 't spitten of straatvegen te moeten gaan“, zooals onze vriend schrijft. Hij begint met „een heerlijk terrein voor simulatie of voorgenoemde ziekte, het euvel wat wij in onze maatschappij genoeg kennen“, de bepaling te vinden, dat personen beneden de 16 en boven de 50 jaar, invaliden en zieken, vrouwen 8 weken vóór en 8 ná de bevalling, niet arbeidsplichtig zijn.

Even verder wordt de voorstelling gewekt, alsof in de Kap. maatschappij het arbeidersbelang boven het productiebelang gaat, en in de Kommunistische het productiebelang boven de belangen der arbeiders. Juist is dat in een geordend samenleving waar *allen* arbeiders zijn, „het productiebelang en arbeidersbelang één is, omdat alles ten goede der arbeiders komt; anders dan in Jorna's maatschappij, waar alleen geproduceerd wordt voor de winst van enkelen, waarvoor de massa wordt uitgebuit. Hij zegt nog dat door de ondergeschiktheid van den arbeider aan de productie „van het familieleven niets terecht komt“. Is het noodig tot proletariërs iets te zeggen over 't huidige „familieleven“ van den arbeider?...

De onnoozelheid van den man, (is die misschien gemaakt, om de proletariërs des te beter, te kunnen vangen?) komt wel 't sterkst naar voren waar hij spreekt over 't (voorlopige) voortbestaan van 't geld. Hij betoogt dat op den duur sommige arbeiders die het wat zuinig met hun geld aanleggen weer van die vervloekte Bourgeois worden. Alsof het stukje metaal of papier de Kap. maatschappij vorm maakt, als daar niet achter staat het privaatzet der productie-middelen en de op de grondslag daarvan in klassen verdeelde menschheid! Dan volgt weer een waardeering van de arbeiders zooals alleen een aan de Bourgeoisie door een door vernochte (lees verkochte) „intellectueel“ of „geestelijke“ uitspreken kan.

Pastoor Jorna zegt van een artikel dat luidt: „Slechts loon voor werkelijk verricht werk“, het volgende: „Prachtig! Konden wij dat hier ook maar direct invoeren! In eens was het uit met lijnen loontrekken, met het heerlijk instituut der dagdierverij! Er zullen echter heel wat controleurs noodig zijn!“

Over de rusttijden die „ruim toegemeten worden“, is hij niet erg te spreken. Uit een speciale bepaling ten opzichte daarvan, voor zoogende vrouwen, blijkt volgens pastoor Jorna dat het moederschap niet hoog wordt aangeslagen. Men spreekt immers van „zoogende vrouwen.“

En wat onze Eerwaarde nog meer aan 't hart gaat is het feit dat voor gehuwde en ongehuwde zoogende vrouwen dezelfde bepaling van kracht is.

Tot slot een klein staaltje van 't geniepig bedrog van dit boekje.

Art. 113 bepaald dat, om tot normale arbeidsprestatie te komen, het noodig is dat de machines, materialen, enz. in goeden staat verkeren, de werkplaats sanitair is ingericht, enz.

Daaruit wordt door pastoor de conclusie getrokken dat er met den arbeider zelf geen rekening wordt gehouden.

„Gezond of niet, lekker of niet, als de machines, enz. goed zijn, moet hij zorgen dat hij de normale hoeveelheid werk produceert. Anders wee hem!“

Echter de waarheid is dat Art. 1 bepaald dat zieken tijdelijk of voor goed vrijgesteld zijn. En het wordt notabene door hem zelf in 't begin afgedrukt om aan te toonen dat dit „zoo'n mooi terrein“ is „voor simulatie“ (zie boven). We meenen dat je al 'n verdornd stomme arbeider moet zijn, als je je door de „argumenten“ van deze pastoor lijmen laat. Schrijver dezes zou wel eens het genoegen willen smaken de Heer Jorna op een arbeidersvergadering te ontmoeten om met hem te debatteren. Maar deze „voorlichters“ blijven daar verne van, en ze hebben gelijk ook.

We zullen hem dit nummer van ons krantje eens als proefnummer toezenden. Misschien leert hij eruit dat niet alle arbeiders zich laten beduvelen!

De Jeugddag van de Zaaier.

De sjeu schijnt er van af te gaan; vroeger probeerden ze den jeugddag in zoo veel mogelijk plaatsen te beleggen; nu hadden ze het gelaten bij een paar hoofdplaatsen.

Of dat ook al met het opportunisme verband houdt, kunnen we niet zoo gauw nagaan.

Wat velen niet weten willen we hier nog eens vooropzetten: in 1915 werd op voorstel van den afgevaardigde van de Zaaier op het congres te Bern, onze thans door de Kommunisten v.d. 3e Int. zoo betichte geestverwant Luteran, door dat Congres besloten jaarlijkse jeugddag te houden: een wapenschouw van de revolutionnaire jongeren, die door de moedeloosheid, slaphed en lamelendigheid der ouderen noodig bleek.

Het was echter meer om het revolutionnaire dan om het aantal der deelnemers te doen; iets wat thans wel juist omgekeerd het geval blijkt.

De jeugddag stak weer meer dan de voorafgaande in een opportunistisch kleed. De internationale leus was: een jeugdkongres *dan alle proletarische jeugorganisaties.*

Begrijp nu wel wat dit beduidt!

Als wij beweren dat de bedoeling van het eenheidsfront is: samenwerken met de opportunistische, gele e.a. organisaties, d.w.z. niet hun leiders, die geen stap van hun opportunistisch standpunt zullen afwijken wordt altijd geantwoord: „Nee, we willen de jeugd uit die organisaties over de hoofden der leiders heen bereiken!“ Maar wat is nu zoo'n congres. De jeugd van de A.J.C. stuurt toch meneer Voogd of meneer Vorink niet naar 'n congres, dat doen die meeneeren toch onder elkaar!

Zoodat dat praatje omtrent de hoofden van de leiders waaroverheen je de jeugd wilt bereiken, alweer humbug blijkt; of

wel, omdat natuurlijk de leiders der K.J.I. en K.J.O.'s dit heel goed inzien — opportunisme, waarvoor die leden nou nog niet zoo direkt heelemaal willen uitkomen.

't Staat zoo vreemd, zie je, zoo'n heel nieuw pakje.

Wat nu de vergaderingen betreft, ook dat was niet veel soeps.

Wijnkoop in Amsterdam beweerde dat in de loop harer ontwikkeling „de jeugdbeweging veranderd was in de zin van de strijdende werkelijkheid“.

Heel mooi gezegd voor een jeugdvergadering (geleerde menschen denken bij zoo'n uitdrukking altijd direkt net aan 't omgekeerde, dus hier aan werkelijke strijdigheid; misschien dacht Wijnkoop dat ook wel).

Wijnkoop eischte sport voor de jeugd: dus voetballen, boksen en wielrennen en allerlei lichaams-vernietigende, geesteloze krachtsverspilling voor de jeugd wier kracht reeds de heele week uitgezogen wordt in fabriek of werkplaats.

Het bestaan van kapitalisme in Rusland werd ontkend. Wijnkoop waar schuwde de jeugd ten sterkste voor oorlog en krisis — we hadden juist die eerste week van September wereldoorlog kunnen krijgen beweerde hij; (en dat zei dezelfde man die in de Wereldoorlog voor de overwinning van het Entente-Imperialisme was opgekomen omdat deze de vrede zou waarborgen, de jeugd zou zich van het gevaar van een nieuwen naderenden oorlog bewust moeten zijn; daarom stelt de Zaaier de eischen (let nou op! wat zal d'r nou komen?): vier weken vacantie in 't jaar, met behoud van loon; een loon om zelfstandig te kunnen leven; kosteloos vakonderwijs in de morgenuren; 6-urigen arbeidsdag (ze knabbelen waarachtig aan jullie 8-urigen!)

Staan jullie ook paf? Hebben jullie ervan terug. Gelooven jullie dat je zóó, met die leuzen den oorlog tegenhoudt. Of denken jullie ook dat Wijnkoop zich verbeeldt jullie alles maar in de maag te kunnen stoppen?

En zie je: een eenheidsfront op die eischen is best mogelijk: de A.J.C. had die al eerder dan de Zaaier.

Een Belgische jongen wees er op hoe in België de jongeren altijd bedrogen waren door soc.-demokr., en hoe ze hadden moeten toegeven.

Maar toch wou die ook al met die zelfde S.D.A.P.-ers een eenheidsfront; met die „verlakkende leiders“!

Is 't verlakkend of niet?

(Wordt vervolgd).

ABONNEE'S die nog niet betaald hebben sturen ons een postwissel van f 0.70

PROEFNUMMERS.

Dit is het laatste proefnummer.

Abonneer U, Steunt onze krant

e Jaargang.

DECEMBER 1922

DE BAANBREKER

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Jeugdgroep (I.A.J.G.)

Redactie- en Administratie-adres :
VROLIKSTRAAT 271 - AMSTERDAM

Dit blad kan voorloopig slechts eens per 2 maanden verschijnen, daar het finantiëel alleen door de jonge proletariërs van de K.A.J.-groep gedragen wordt.

Abonnen

Pro

MEDEELINGEN.

De inhoud van de „Baanbreker“ wordt vanaf dit nummer belangrijk uitgebreid.

De abonnementsprijs blijft echter voorloopig op f 0.70 per jaar.

Het Eenheidsfront.

Wijnkoop's aanzoek aan de S.D.A.P.

Het is ervan gekomen. Wat we voorzien hadden, wat we voor ongeveer 2 jaar voorspelden (een voorspelling die ons hoogst kwalijk genomen is!) is gebeurd.

We hebben steeds gezegd: „als je beweert dat je de arbeiders wil bereiken over de hoofden van de leiders heen, moet je precies de revolutionnaire lijn houden; moet je de arbeiders vertellen: dit en dat willen wij, en niet wat jullie leiders je voorprevelen: willen we niets te maken hebben. Daardoor bereik je de arbeiders die 't met je eens worden.“

„Maar ga je water in je eigen wijn doen, om de verschillen tusschen jou principes en die van Troelstra te verdoezelen, wil je samenwerken met de opportunistische arbeidersorganisaties (het N.V.V., de S.D.A.P., wat de S.P. toch wou, nietwaar?) zonder dat die 't met jou eens zijn, en terwijl die organisaties hun zelfde bedorven leiders behouden, dan al je eindigen met je tot die leiders te wend en met hen samen te knoeien.“

„M.a.w.: het eenheidsfront (zie in ons nummer 2 het artikel daarover) dat de 3e internationale verlangde, zou niet zijn de eenheid der proletarische massa's, maar een samenwerken van de verschillende leiders.“

„En daarmee zouden de Kommunisten hun principe van de dictatuur van het proletariaat laten schieten, en met de S.D.A.P. treven naar een z.g. arbeidersregering.“ d.w.z. Wijnkoop samen met Troelstra regeeren, een regering dus van aan het kapitaal onderworpen arbeidersleiders tegen het proletariaat.

November!

November 1917 jongens. Toen werd de Russische Sowjet revolutie, de groote, de voor ons zoo leerzame, de zooveel belovende doorgevoerd.

November 1918 jongens. Toen werd de burgerlijke revolutie in Duitschland voltrokken, d.w.z. alle middeleeuwsche resten, zooals de groote keizerlijke macht, de invloed van de adel enz. werden opgeruimd en hadden wij hoop, dat de proletarische revolutie spoedig zou volgen.

Toen werden in ons lauwe landje zelfs, de arten der arbeiders warm.

November 22'. Jongens! In de 2e Kamer en in de Amsterdamsche Gemeenteraad biedt Wijnkoop aan de S.D.A.P. samenwerking aan. We hebben toch zooveel gemeen, zegt hij. Wij strijden toch beiden voor arbeidersbelangen. Laten wij verder samengaan!

Je zou zeggen, van die bewering van dat bereiken van de arbeiders over de hoofden van de leiders heen blijft niet veel over hē. Wat Wijnkoop doet: in de 2e Kamer tegen meneer Troelstra zeggen: zullen we samenwerken.

dat is niet over de hoofden van de leiders heen, integendeel, dat doen de leiders over de hoofden en ruggen van de arbeiders heen. Dat is politiek geknoei.

Daarmee heeft de C.P. haar laatste restje kommunisme prijsgegeven.

Want als jij met een makker voor een beek staat, waar jullie beide over willen en jij zegt: „zullen we daar beide over polstokken, maar tegelijk; maar je makker zegt: „nee, laten we een bruggetje over die beek maken, dan kunnen we er later lekker over wandelen“; en jij eindigt met die andere, van wie je weet dat hij geen polstok springt, maar alleen bruggetjes bouwt, je hulp aan te bieden, dan heb jij je principe van de polstok opgegeven.

Zoo zei de C. P. dat ze met de polstok van de revolutie de socialistische samenleving wou bereiken; de S.D.A.P. zegt: nee je moet een geleidelijk bruggetje maken van de huidige kapitalistische samenleving naar 't socialisme.

Nude C. P. de S. D. A. P. samenwerking aanbiedt, heeft ze haar principe van de revolutie polstok opgegeven.

Maar waarom is dit juist thans zoo erg? Omdat juist thans blijkt dat dat bruggetje niet te slaan is.

Want de toestand van het proletariaat wordt steeds beroerder.

Het kapitalisme weet zich geen raad; het weet de rommel niet meer op pooten te houden.

Millioenen arbeiders verhongeren reeds, — in Duitschland, Oostenrijk, Rusland, China. Van millioenen wordt de toestand steeds slechter.

Overall neemt de werkeloosheid toe; in ons land meer dan 100.000 werklozen.

Aan de wereldkrisis komt maar geen einde. Er kan geen eind aan komen. Want niemand kan meer koopen. De groote massa's zijn dood-arm. En de fabrikanten blijven dus met hun voorraad zitten. Dus ze laten niet meer werken. Daardoor komt er nog meer werkloosheid, nog meer warboel, nog meer ellende.

Indien ooit, dan moet nu de tijd rijp zijn om de kommunistische principes onder de massa's te brengen.

Wat doet ech

Terwijl het k staat, dat de on heid dreigt, dat me redding kan

Troelstra en zeg „Zullen we m getje; zullen wij kapitalisme de f te verbeteren.“

Hoor, het kap doodsnoed, het

Wat is dan de W

Willen wij niet ja dan zijn ze Arbeiders, jon

De strijdwi Agita

Sinds eenigen tij saties van werkloos schijnsel kunnen toe van deze werklozen

Voor ons Kommun maakte zaak dat de v organiseren, om ma regeerende klasse. Zo is de kwestie van v Het oude recept, orga klaar, want vereenig uit den tijd.

Bij de beoordeeling werklozen laten wij door ons standpunt bet ming van het proletaria loozen, in de naaste groter deel zullen vorm

Wat willen de in co werklozen?

1. Productief werk

2. Uitkering van v

Om elk misverstand behalve voor kwaadw begripen, en voor he verklaren wij dat de voelstandsstandpunt, zeer

Maar is het gev maatstaf, bij de stelde maatschap

Is het niet ju leiders drijft, en agitatie te hebben?

Is het niet der loo

in de